

VOJENSKO-POLITICKÁ ČÁST

ZA ŠIROKOU PROPAGANDU A DALŠÍ ROZVOJ VOJENSKÉ VĚDY

Podplukovník Zdeněk Paul

Současnou mezinárodní situaci charakterizuje určité zmírnění mezinárodního napětí. Lidové masy, vedené komunistickými stranami, dosáhly v boji za mír významných úspěchů. Vládnoucí kruhy Spojených států byly přinuceny skončit více než tři léta trvající zločinnou válku v Koreji. Z iniciativy Sovětského svazu a pod stále rostoucím tlakem mírových sil celého světa došlo v Berlíně po pěti letech ke schůzce zahraničních ministrů.

Hlavní význam berlínské konference ministrů čtyř velmocí tkví v tom, že bylo přijato usnesení o účasti Čínské lidové republiky v řešení důležitých mezinárodních otázek, a tak byla posílena pozice světového demokratického tábora na mezinárodním poli. Závažným faktem také je, že konference potvrdila možnost výměny názorů a dohod v nejpálčivějších otázkách mezinárodní politiky.

Berlínská konference odhalila před celým světem demagogii amerických vládních kruhů v otázce upevnění míru. Další krok v tom učinila sovětská nota vládám Francie, Velké Británie a USA ze dne 31. 3. 1954 o ochotě Sovětského svazu stát se účastníkem Severoatlantické smlouvy a přetvořit Severoatlantický pakt v účinný nástroj kolektivní bezpečnosti na základě toho, že se jeho členy stanou všechny velmoci, které se účastnily za války protihitlerovské koalice.

Rovněž ženevská konference svědčí o dalších úspěších mírových sil. Agresivní politika vládnoucích kruhů Spojených států, směřující k rozpoutání války na Dálném Východě, všemožně bránící jakémukoli porozumění mezi státy různých společenských systémů a prosazující i nadále politiku hospodářské a politické diskriminace zemí světového demokratického tábora, utrpěla beze sporu významnou porážku. Při jednáních na konferenci se přesvědčivě projevila Čínská lidová republika nejen jako mocná mírová síla, ale také jako záštita asijských národů proti imperialistickým kolonizátorům. Na světové veřejné mínění, jehož hlas nemohou dnes již imperialistické kruhy opomíjet, mocně zapůsobily reálné návrhy na vyřešení korejské otázky a zastavení špinavé války ve Vietnamu. Státnímu tajemníku USA Dullesovi se ani za použití hrubého nátlaku na Anglii a Francii v předvečer konference po prvé nepodařilo prosadit jednotný postup velmocí podle amerického diktátu. Tuto skutečnost možno hodnotit nejen jako vážný nesouhlas s politikou síly, prováděnou americkými imperialisty po řadu let, ale především jako uskutěčňování snahy stále značnější části buržoasie v zemích, které jsou závislé na Spojených státech amerických, distancovat se od politiky USA a jednat v duchu svých hospodářských a politických zájmů a potřeb.

A tak předcházející prozíravá jednání Sovětského svazu, konstruktivní návrhy představitelů lidové Číny, Korejské lidové demokratické republiky a Vietnamu maří plány agresivních amerických kruhů, napomáhají vy-

tváření mírové spolupráce mezi národy a jsou mocným popudem k zesílení boje lidových mas za další upevnění míru.

S největším uspokojením a radostí vítáme tato velká vítězství mírových sil, neboť ukončila utrpení hrdinného korejského lidu, posilují také vyhlídky na skončení béd vietnamského národa, znamenají upevnění míru a jsou tedy předpokladem ještě rychlejšího a plnějšího zabezpečování neustále rostoucích materiálních a kulturních potřeb pracujících ve státech světového demokratického tábora. Nesmíme však při tom zapomínat na poučení z dějin, a pouštět se zřetele, že nehledě na obrovské přesuny sil na mezinárodní aréně ve prospěch demokracie a socialismu, ke kterým došlo po světodějném vítězství Sovětské armády v druhé světové válce, nemůžeme dosud říci, že tábor demokracie a socialismu již není v kapitalistickém obklíčení.

Dějinná zkušenost nás učí, že války jsou průvodním zjevem kapitalistického společenského řádu, že „válka je pro kapitalistické státy stejně přirozeným zákonným stavem, jako vykořisťování dělnické třídy.“

Proto při hodnocení výsledků boje národů za mír musíme mít na paměti slova soudruha Stalina, že žádný boj za mír nemůže odstranit nebezpečí válek navždy, nýbrž že může jen odstranit nebezpečí rozpoutání dané války, že odstranit nevyhnutelnost válek znamená odstranit imperialismus.

Za mír je nutno bojovat ze všech sil. Zachování míru odpovídá samé podstatě socialistického společenského řádu. Avšak náš boj za mír nemá nic společného s pacifismem, který by byl jen vodou na mlýn válečným paličům. Choutky americko-anglických válečných paličů drží na uzdě především reálná vojenská síla SSSR a států lidové demokracie.

Společenské a státní zřízení státu socialistického typu vytváří organisaci socialistické výroby a morálně politickou úroveň obyvatel předpoklady k vítězství, jaké nemůže mít žádný kapitalistický stát. Avšak nelze nevidět, že váleční paliči pokračují v usilovném zbrojení, za zády ženevské konference slepují vojenské bloky, budují stále vojenské základny a znovu stavějí na nohy německý a japonský militarismus jako svůj nástroj pro příští válku. Je nutno počítat též s historickou skutečností, že imperialističtí agresori přeceňují význam dočasně působících činitelů, na příklad moment překvapení, nevyhlašují válku, ale zákeřně přepadají mírumilovné státy. To vše vyžaduje maxima ostrážitosti a bojové pohotovosti ozbrojených sil států světového demokratického tábora, jako nezbytného předpokladu rozdrčení jakéhokoli pokusu o napadení.

Jedině správným závěrem tedy je, že úspěchy mírového hnutí nemohou vést k zeslabení úsilí států světového demokratického tábora o zvyšování bojové připravenosti a bojové pohotovosti jejich ozbrojených sil. Upevňovat ozbrojené síly, zvyšovat jejich bojovou pohotovost, zůstává nadále nejpřednějším úkolem zemí tábora míru a součástí jejich budovatelského úsilí.

Odtud vyplývá nutnost čím dál hlouběji si osvojovat a dále rozvíjet marxisticko-leninskou sovětskou vojenskou vědu. Sovětská vojenská věda, která není jako věda socialistického státu ničím a nikým omezoována, vychází z potřeb socialistické společnosti a opírá se o přednosti socialistického společenského zřízení, po prvé v historii lidstva odkryla zákony, které určují průběh války. Pochopení významu sovětské vojenské vědy a její zvládnutí celým důstojnickým sborem je závažnou podmínkou úspěšného provádění bojové a politické přípravy.

Osvojení sovětské vojenské vědy umožňuje důstojnickému sboru hlouběji chápat politiku strany na úseku obrany státu, což se musí projevovat v uvědoměném, iniciativním plnění rozkazů a směrnic ministra národní obrany, v tvůrčím pochopení řádů a předpisů, v jejich dokonalejším využití a v soustavné snaze chápat jejich smysl čím dál hlouběji.

Pochopení zákonitostí soudobé války znamená také správně chápat úlohu vojenských mas ve válce. To přispívá k upevňování soudružského poměru velitele k vojákům, k všestranné a cílevědomé jejich výchově pro boj a k větší odpovědnosti za jejich bojovou a politickou přípravu.

Osvojení sovětské vojenské vědy, znalost skutečných zdrojů síly armády a zákonů války má v boji nesmírný význam. Je spolu se žhavým vlastenectvím a pevným přesvědčením o spravedlivých cílech války zdrojem morální síly důstojníka armády nového typu a jeho neotřesitelné víry ve vítězství a předpokladem pro plné využití jeho vojenských schopností.

Hluboké chápání smyslu bojových řádů, v míru získané návyky tvůrčího přístupu k jejich ustanovením, návyky samostatně řešit úkoly bojové přípravy, jakož i chápání příčinných závislostí mezi jevy války, a proto správná, vědecky zdůvodněná řešení, to jsou znaky velkých velitelských předností důstojníka armády nového typu. Naproti tomu šablovitost a bezradnost velitelů imperialistických armád v složitých situacích, tak častých v soudobé válce, jsou jednou z hlavních příčin vzniku paniky celých jednotek, charakteristické pro imperialistické armády.

Velitelé Sovětské armády se uměli vždy správně orientovat v dané situaci, uměli předvídat a připravovat podmínky pro získání převahy nad nepřítelem, dovedli v daných podmínkách využít maxima možností pro dosažení vítězství.

Tvůrčí ovládání sovětské vojenské vědy a vědomí osobní odpovědnosti za obranu socialistické vlasti, to je ve skutečnosti buržoasními teoretiky nesprávně nazývaná vlastnost „mistrovské improvisace“, kterou závistivě pokládají za vrozenou vlastnost sovětských velitelů a vojáků.

Hlavní linií ve výchově důstojnického sboru naší armády je co nejvíce se přiblížit sovětskému vzoru. Úroveň znalostí sovětské vojenské vědy velké většiny našich důstojníků není uspokojivá. To má své důsledky především v kvalitě bojové a politické přípravy naší armády.

Proto zesílit propagandu sovětské vojenské vědy, pečovat o organizování této propagandy je naléhavým úkolem především všech vyšších velitelů. K šíření a prohlubování znalostí sovětské vojenské vědy jsou všechny nutné předpoklady. Dnes jsou u nás již dostupná všechna základní díla klasiků marxismu-leninismu. V našich bojových rádech jsou zevšeobecněny bohaté válečné zkušenosti Sovětské armády, jakých nezná žádná kapitalistická armáda. V těchto rádech jsou obsaženy nejnovější poznatky sovětské vojenské vědy. Mnohé katedry a skupiny společenských věd na našich vojenských školách mají vypracovány hodnotné lekce na themata ze sovětské vojenské vědy. U útvarů a vyšších jednotek jsou v činnosti agitačně propagační kolektivy, které mohou v propagandě sovětské vojenské vědy mnoho vykonat. Velitelé mají možnost zaměřovat tematiku samostatných prací důstojníků více na problémy sovětské vojenské vědy. Těchto možností však není využíváno.

Podobně není dostatečně využíváno k propagandě sovětské vojenské vědy vojenského tisku, což lze vidět již při letném srovnání se sovětským vojenským tiskem. Sovětský vojenský tisk využívá na příklad výročí vydání významných rozkazů J. V. Stalina ve Veliké vlastenecké válce k hlubokému objasňování těchto rozkazů.

Avšak nelze zapomínat na hlavní předpoklad osvojení sovětské vojenské vědy. Živým, nevyčerpatelným pramenem převahy sovětské vojenské vědy nad buržoasní vojenskou vědou, pevným základem, o který se sovětská vojenská věda opírá a z kterého vychází, je marxisticko-leninské učení.

Proto je především nutné, aby naši generálové a důstojníci plánovitě a cílevědomě zvyšovali především svou ideově theoretickou úroveň, tvůrčím způsobem si osvojovali základy marxisticko-leninského učení, a co je zvláště důležité, jeho jádro, dialektický a historický materialismus jako jedinou metodu a teorii, která umožňuje orientovat se v množství souvislostí společenských i složitých přírodních jevů a správně analyzovat jejich vzájemnou závislost a podmíněnost, příčiny, směr a způsob jejich změn, jejich vývoje.

Výsledky, jichž důstojníci dosahují ve studiu marxismu-leninismu, stále ještě nejsou uspokojivé, ač nutnost hlubokého studia marxismu-leninismu zdůrazňují loňská usnesení Ústředního výboru Komunistické strany Československa a ačkoli základní dokumenty na výcvikový rok 1953/54 každému důstojníkovi ukládají zvýšit péči o toto studium.

Slabým článkem marxisticko-leninské přípravy důstojníků a generálů je zvláště samostatné studium, které má být těžištěm marxisticko-leninské přípravy. Vytváření lepších podmínek důstojníkům velitelů, stejně jako kontrola velitelů a politickými pracovníky jsou nezbytná opatření k celkovému zvýšení úrovně studia.

Potřeba zesílit propagandu sovětské vojenské vědy je motivována ještě také tím, že se naše vojenská inteligence má aktivně účastnit v dalším rozvoji sovětské vojenské vědy. Naše velitelské a vědecko-odborné kádry jsou povinny, jak jim to ukládají řády a rozkazy ministra národní obrany a jak je k tomu zavazuje odpovědné chápání spojení se Sovětským svazem a s lidově demokratickými státy, vnést svůj podíl do společné pokladnice vědeckých poznatků o válce a obraně státu nového typu.

Úspěšné rozvíjení sovětské vojenské vědy našimi generály a důstojníky, tvůrčí rozpracování důležitých otázek z oblasti vojenské, hospodářské a morální, vyžaduje široké masové základny. To znamená, že se otázkami vojenské vědy musí zabývat všichni generálové a důstojníci a nejspokojnější musí být přímo a organizovaně zapojování do jejího rozvoje. Jedině tehdy, jestliže si velký počet důstojníků osvojí sovětskou vojenskou vědu a jestliže důstojníci budou způsobit zevšeobecnovat nové poznatky a provádět samostatné dílčí závěry, bude i dostatek nezbytného materiálu k zevšeobecnování na vyšším stupni, k novým theoretickým závěrům. Tak je tedy masovost prvním a základním předpokladem pro úspěšné rozvíjení sovětské vojenské vědy. Neboť jenom v takové armádě, která má dostatek důstojnických kádřů ovládajících základy sovětské vojenské vědy, jsou požadavky kladené vojenskou praxí hlubší a pro theoretickou práci a rozvoj vojenské vědy daleko podnětější a cennější.

Důsledné zvládnutí sovětské vojenské vědy všemi důstojníky naší armády se projeví i v tom, že se rozšíří obzor důstojníků, zejména vojensko-odborný, zvýší se jejich kultura a široce se rozvinou jejich organizátorské schopnosti.

Takové důstojnické kádry jsou způsobilé správně posuzovat každou situaci v jejich konkrétních podmínkách, stanovit si hlavní úkoly a hlavní článek jejich řešení, jsou citlivé ke všemu novému a umějí nové prosazovat.

Dalším základním předpokladem pro rozvíjení sovětské vojenské vědy je správné řešení otázky, kterými problémy se zabývat především, na co zaměřovat svou pozornost. Každá věda, a to platí plnou měrou i pro vojenskou vědu v našem pojetí, řeší ty problémy, které vyzvedá praxe.

Zásadou musí být rozpracovávat otázky z celé oblasti sovětské vojenské vědy. Nejen otázky vojenského umění, ale také otázky týkající se hospodářského a morálního potencionálu vlastní země i možného protivníka ve válce.

Naši generálové a důstojníci podle povahy své odbornosti a zaměření pokoušejí se stanovit si praktické úkoly a chtějí je iniciativně řešit. Avšak hodnotíme-li stav theoretické práce z daného oboru, nemůžeme být nijak spokojeni, neboť je zatím naprostý nedostatek původních publikací. Příčiny nelze vidět jen v objektivních podmínkách, že naše důstojnické kádry jsou mladé, že poměrně nedávno zvládly základy sovětské vojenské vědy. Závažnější příčinou je malá cílevědomost v tvořivé práci a ta je zpravidla vyvolávána nejistotou v přesvědčení o účelnosti a vhodnosti tematu, a tedy slabého předsvědčení o smyslu své práce. Odstranit tyto překážky je v naší moci: vytvořit celoarmádní komisi, složenou ze zástupců ministerstva národní obrany, vyšších jednotek, vojenských akademií a redakcí vojenských theoretických časopisů a pověřit je vypracováním seznamu temat z oboru sovětské vojenské vědy, které je nutno řešit s hlediska našich potřeb a podmínek. Tato komise v dohodě s vojenskou vědeckou publikační radou vydavatelství Naše vojsko, vytvořenou na počátku května t. r., vypracovala by zároveň i tematický plán vlastních prací z oboru sovětské vojenské vědy, určených k široké propagandě.

Kromě toho je nutno bojovat ještě i s další subjektivní překážkou rozvoje vědeckého bádání v oboru vojenství, kterou je mnohde zastávaný názor, že se u nás v tomto oboru nemůžeme ničeho dopracovat a že je proto lépe počkat až na zveřejnění prací sovětských odborníků.

Takové názory nesvědčí o chápání nutnosti vysoké kvalitativní úrovně našich velitelů a důstojníků specialistů, jsou podceňováním tvořivých schopností našich důstojníků a co je hlavní, jsou v přímém rozporu s usnesením ÚV naší komunistické strany z 5. prosince 1953, v kterém se zvláště zdůrazňuje potřeba rozvíjet tvořivou ideologickou práci na všech úsecích.

Značná pomoc v rozvíjení sovětské vojenské vědy, jak bylo již mnohokrát deklarováno, se očekává od našich vojenských vysokých škol. Mezi četnými funkcionáři vojenských akademií se sice hovoří o odpovědnosti za rozvoj sovětské vojenské vědy, avšak zatím se v této oblasti projevuje stagnace. Příčinu nutno vidět v tom, že náčelníci kateder nevyvinuli dostatečné úsilí, aby si ujasnili podmínky a předpoklady rozvoje sovětské vojenské vědy na vojenských školách a aby také všemožně

tyto podmínky a předpoklady vytvářeli. Je chyba, že jsou právě na tomto úseku opomíjeny cenné sovětské zkušenosti, které přináší sovětský vojenský tisk.

Ze sovětských zkušeností vyplývá především požadavek vysoké náročnosti náčelníků vojenských akademií a politických orgánů vůči učitelským kádrům. U nás odpovědné orgány takřka vůbec nečiní praktických závěrů z toho, když učitel na vysoké škole nezvyšuje svou vědeckou kvalifikaci, neprovádí výzkumné práci, nespojuje práci učitele s vědeckým bádáním, soustavně nerozpracovává některou důležitou otázku sovětské vojenské vědy nebo vojenské techniky a tedy neplní požadavky kladené na vysokoškolského učitele.

Je závažným faktem, že malá náročnost je mnohdy uplatňována dokonce i vůči těm soudruhům, kteří již mají dobrý theoretický základ a mohli by samostatně vědecky pracovat. Růst vědecké úrovně učitelských kádrů předpokládá soustavnou kontrolu se strany náčelníků kateder a organisování konkrétní pomoci v řešení otázek a především velké soustavné péče o zvyšování ideové úrovně těchto kádrů. Zde se zcela zřejmě otázka péče o rozvoj sovětské vojenské vědy prolíná s péčí o dosažení vědeckých titulů učiteli našich vysokých vojenských škol, se zabezpečením kvalitních kandidátských a doktorských disertačních prací.

Nezbytnými podmínkami úspěšného rozvoje sovětské vojenské vědy v budoucnu, konkrétní pomoci náčelníků kateder v jejím rozvíjení je také řádně organisovaná a vedená práce vědeckých, badatelských kroužků posluchačů. Zatím i zde malá náročnost a cílevědomost v řízení těchto kroužků je takřka obecným zjevem. Mnohde chybí právě to nejdůležitější: pomoc posluchačům při výběru nejdůležitějších temat, systematické odevzdávání zkušeností v organisovanosti vědecké práce a pěstování příslušných návyků u posluchačů, jejich výchova k zájmu o řešení vědeckých otázek.

Zřejmou překážkou ve výchově nových vědeckých kádrů je nesprávný názor, který je běžně rozšířen u značné části jak vědecko-pedagogických kádrů, tak i mezi posluchači, že o vědecké práci je možné mluvit jen tehdy, je-li záležitostí věhlasných autorit. Takové myšlení je přezíték staré společnosti a nutno je z našich škol vymýtiti jako škodlivé.

Naše vojenské akademie dostatečně nedoceňují význam zevšeobecnování zkušeností z řešení vědeckých problémů a neorganisují plně jejich výměnu. Bude nutné pořádat více kvalitních přednášek význačných odborníků, jako pomoc vědeckým pracovníkům, zajišťovat jejich těsné spojení se životem armády a celé naší země. Zvláště pak zabezpečovat pro vědecké kádry akademií spolupráci všech důstojníků, zejména od bojových útvarů, kteří pracují na odborných problémech.

Avšak ani tato opatření nepovedou plně k cíli. Žádná věda, a to platí i pro rozvoj sovětské vojenské vědy v našich podmínkách, se nemůže rozvíjet bez otevřené zásadové kritiky, bez bojové výměny názorů. Vytvářet podmínky pro rozvoj kritiky, účastnit se této kritiky a být v ní vzorem, to je největší pomoc náčelníků vědeckým pracovníkům a to je také svatá povinnost všech funkcionářů, kterým leží na srdci otázka rozvoje theoretické práce v oboru sovětské vojenské vědy u nás.

Schůdnou cestou k organisování výměny názorů, jak ukazují zkušenosti našich akademií, je pořádání theoretických konferencí. I když se

u nás provádějí, zatím nedochází na nich k boji názorů a nedosahuje se opravdu svobodné diskuse. Příčinou je často nedostatečná konkrétní příprava účastníků a její organizace.

Významnou pomoc v rozvíjení kritiky mohou a musí poskytovat vojenské časopisy. Zatím však nelze hodnotit tuto významnou úlohu vojenských odborných časopisů, protože ji v podstatě neplní. Kritický rozbor příspěvků k theoretickým otázkám a diskuse k nim jsou zcela opomíjeny. Škoda, která tím vzniká, je značná. Nedostává se oplodnění klíčovými řešení u autorů, nenapomáhá se správné orientaci ve složitých problémech, nevymyčují se názory, které neodpovídají duchu marxismu-leninismu.

Nelze nevidět, že na nedostatečném rozvoji poznatků z oboru sovětské vojenské vědy mají podíl i stranické organizace. Tuto skutečnost potvrdily konference komunistů na našich vojenských akademiích, kde právě těmto otázkám byla věnována jen malá pozornost a v podstatě se projevila tolerance vůči komunistům, kteří neplní úkoly vědecké práce. Odtud vyplývá nutnost zesílit pozornost politických orgánů a zaměřovat dílčí organizace strany a stranické skupiny na poskytování účinné pomoci vědeckým kádrům.

Mementem pro stranické orgány a stranické organizace v armádě budiž to, že není u nás ještě vynikající práce v oboru sovětské vojenské vědy, které by se dostalo vysokého veřejného ocenění, a že máme nedostatek kvalitních vědeckých vedoucích pracovníků pro zabezpečení studia adjunktů.

V současné době je konkrétním úkolem kateder všech našich vojenských škol mimo jiné i rozpracování otázek souvisejících s použitím atomových zbraní ve válce. Američtí imperialisté, kteří zneužili výsledků atomového bádání k válečným účelům, postavili před nás reálnou možnost použití atomových zbraní v případné válce a nutnost připravit se po této stránce. Zavedení atomových zbraní do výzbroje armády a ochrany proti ní a mocný růst i jiné vojenské techniky po druhé světové válce vede k určitým změnám v organizaci armády i ve vedení boje a operace.

Problémy součinnosti jednotlivých druhů vojsk, určení správného vztahu v jejich vzájemném rozvíjení a proporcích, otázky organizace a stanovení šířky fronty jednotkám, umístění jednotek, zejména týlových, v terénu, otázky vedení boje a záloh, otázky ženijních prací a p., musí být řešeny na základě zavedení nových zbraní do výzbroje armády. Nově musí být řešena i otázka ochrany vojsk i civilního obyvatelstva.

Tuto zákonitost potvrzuje vývoj vojenství. Na konci první světové války, čítajíc v to rozdrčení intervence v sovětském Rusku, bylo hromadně používáno kulometů a dělostřelectva. Z rychlých jednotek bylo masově použito jen jezdecktvo. Velení se opíralo téměř výhradně jen o linkové spojení. Používání radiového spojení bylo teprve v prvních počátcích rozvoje a bylo ještě velmi nedokonalé. Pro druhou světovou válku je charakteristické masové využití letectva a tanků a využití dokonalého pojítka, radia.

Rozvoj výroby bojových prostředků si vynucoval změny v organizaci a vedení boje právě tak, jako změny v organizaci výroby těchto prostředků. Zároveň válka přestala být věcí jen bojujících armád.

Užití atomových zbraní právě tak jako plné využití radiotechnických prostředků vyvolává potřebu rozšiřovat okruh otázek vědeckého bádání a výzkumu, souvisejících s těmito problémy. Avšak při řešení kterékoli z těchto složitých otázek nelze zapomínat, že hlavní zásady zůstávají v platnosti. Pracovat na prohloubení a zkvalitnění bojové přípravy, zvyšovat tělesnou zdatnost našich vojáků je i nadále předním úkolem. A především nelze zapomínat, že žádný rozvoj vojenské techniky sám o sobě nestačí rozhodnout o výsledku války. Boj rozhoduje člověk. Proto neoddelitelnou součástí řešení všech, i nejsložitějších otázek, je současná péče o výchovu podřízených, aby jejich morálně politická příprava byla na úrovni plnění úkolů ve válce.

Poznámka redakce:

Redakce Vojenské myslí plně souhlasí s autorovým kritickým zhodnocením dosavadního plnění úkolu rozvíjení kritiky našimi vojenskými odbornými časopisy. Opravdu kritická odezva čtenářů, diskuse a polemika k jednotlivým článkům otiskovaným v našich vojenských odborných časopisech jsou až doposud zcela řídkou výjimkou, zatím co v sovětských vojenských odborných časopisech není snad jediného článku obsahujícího nové myšlenky, který by zůstal bez živé diskuse a polemiky čtenářů. I v tom by se měli řídit sovětským příkladem čtenáři našich vojenských odborných časopisů.

